

SVARTA HANDEN

ROMAN AF C. F. RIDDERSTAD.

(Forts.)

Hvad vi har angivet om det allmänna tankesättet är inget öfverdrift.

Den 31 Maj anlände major Forsell till Stockholm, som officiell karifrån Skåne, med den bekräftade tidningen, att tronföljaren Carl August måndagen den 28 i samma månad af lidit.

Att de politiska partierna redan tidigare eller före hans ankomst blifvit därmed underrättade och omödelbart hastade att i öfverensstämmelse med sina intressen vidtaga hvarjehande måkt och steg, hafva vi redan erfarit.

Med samma försikrings och skyddssamt som en oödseligt iförd spred sig underrättelsen. Skönghuset gaf parlamentet luft åt sin förbittring. När handläggning, ängstighet och makthägar tänka och svänga sina blösa, flytt samvettet.

Klubben vidtog för under öroliga och bittra tillfällen visserligen en ganska naturlig, men gemenskapen dock bekräftad formation. Till redan först inom hufvudstaden ordnade klubbar kommo nu äfven nya. En sådan var den så kallade "Opinionsklubben".

Det namn, den antog, angifver dess verksamhet. Klubben var och blif en opinionsfabrik. "Ni" efter folket i rörelse, ni uppgjörare på ett, varnade de en af klubbens egna medlemmar om att de klubbar, "hvilket ni sedan er förmer begä, utan som skall på längre än någon kan förstå."

Vare detta tillräckligt sagt om den klubbens anda och verksamhet. Icke dess mindre fick och egde den snart en bitter — och ännu mer djupgående — medfästare i en annan, som hade sitt högkvarter i Kungälvskan och hvilken stod under Grewensköldens omedelbara ledning.

Inom dessa klubbar — och mer eller mindre liknande ställen — ynglade rykten och opinioner af olika slag, på samma gång de i växlande och växande proportioner vederbörligen omsattes inom alla kretsar, högt uppe och djupa nere. Alla möjliga modell ansågs därtill lämpliga. Smådande och uppretande plakat, uppsloges nattetid på huskänar, hemliga, lika förtärligt angripande, anonyma skrivelser och bref spredos inom husen, ja, inkastades i dem, och tidningar saknades ike, som ytterligare hade lydnade därunder; pengar ströddes ut på krogarna, och förblåda personer uppträdde där, utgjande sin hola galla. Själfröfvenskapen skulle väl och med hembara sitt öfre åt de af skandalen i gång satta beklagelserna. På samma gång, som professor Berzelius skarpt kländrade den af doktor Rossi och trenne professorer i Lund verkställde obduktion, utgick likväl af honom afgifna uttalanden alligenom på att på vetenskapliga grunder sitta antageligheten af en förgiftning.

Några anledningar — utom ryktet — förefinnas emellertid ike till det antagande, att Fersen i den minsta mån kan kunnas skyldig till prinsens död. Därför börjar hela hans person. Helt. En främde till alla ranker, var han afven en främde till alla öfverliga handlingar. Men i sakförhållandet natur lag åt hatet och oviljan skulle och måste koncentreras emot någon viss person. Därförinnan saknade de all iare kraft, all egentlig spets, med en andra ord, ett verkligt konkret mål. Och ingen kunde vara lämpligare därtill än Fersen. Hans ställning till situationen för dagen, som man fruktade, hans stolta själfbegrepp, som framkallade förtvylse, hans anseende, som man ville rycka ned, hans rikedom, som var godt, hans hög aristokratiska ställning, ättelheten från den s. k. frihetstiden, all detta

gjorde honom till det lämpligaste offret. Genom att krossa honom var det så mycket, som man trodde sig krossa; man krossade en hel gammaldags historia.

Bekant var för öfrigt, att Fersen betraktades och bedömdes af Carl XIII ganska ogynnsamt. Öfverhuvudtaget anseende därtill kunnas sökas i äldre förhållanden, var Fersens uppträdande afven en i intet afseende smärkande för honom. En annan omständighet af ej så liten vikt inverkade väl afven på konungens tanke- och handlingssätt. Ganska allmänt talade man om, såsom vi redan afven anförde, att hans gemål, drottningen, skulle vara inblandad i mot prinsens förelagda förgiftningsförsök. Nära till hands ligger folkligheten den föreställningen, att han — konungen — genom att följa med opinionsströmmen för dagen och antaga att Fersen var den sannskyldige, därigenom att ett lyckligt sätt afledde alla misstankar mot sin egen maka.

Den omständighet kunde partiet ej förbise.

Smådelserna och lögnen baro ju därigenom en kunglig krona.

Dagen var tillägnad, afven den rena kungens framskriden. Gästerna började inflyga sig i palatsets rymliga salar.

Allt var anordnat inom festvånningen på ett storsätt, på detta ställe skulle därför öfverallt stå.

Vauvenard var en bland gästerna, som först inställde sig i hans anseende. Han var en gammal bekant, som hade varit i hans tjänst under Ludvig XVI:s och Marie Antoinettes tid, hvilket höf och hvilken tid min bror är så lifligt tillgiven. Det festliga arrangementet, hvartill jag i afven haft äran att inbjuda äfven er, herr greve, är egentligen en liten minnesfest af några märkliga dagar, min brors lif. Skulle ni ike, herr greve, vilja hälsa honom med några ord. Ingen skulle kunna göra det bättre än ni, såsom själf varande fransman. För öfrigt var jag så vanligt af min bror till, så att jag då jag bad honom, återvända från landet, jag vill så gärna visa mig tacksam. I morgon är dessutom för honom en viktig dag. Jag kan ej neka för att vissa rykten kommit fram till mig af ert omkomne beskaftighet; men min bror får ike af frakten och regnet behöfva draga sig tillbaka. Vill ni gå godheten att hälsa min bror, yttra några ord? Hvad säger ni honom? Sitt litet jag har förmånen känna er, är min anslutning kunnat till påflugen, men ni är fransman, behöfver jag säga något mer...

Omkring honom hvilade i de franska familjens ögon en Nimbus, som uppehöll hans mest däre, afven då han minst kunde förklara hans handlingssätt.

Det underbara och mystiska spelade ännu under denna tid en ganska viktig roll, således inom hofven och de förnämsta familjerna. Det var en spelmål, om man så vill, tillhörande slutet af ett förgånget tidshvarf, hvarf, hufvudsakligen ännu faans kvar. Utgången från Frankrike, hade farsoten spridit sig kring hela Europa. Man skulle kunna säga att det var en hufvudsak, tillhörande den tidens civilisation. Afven i vårt land trängde den in. Enligt det som oss, som Tegnér yttrar sig i Gustaf III:s dikt, så följde afven rykten, som en kungens förfallande till Björnarn, Ruth, med mera annat vittnar därom. Huru Gustaf IV Adolf och Carl XIII indrog, ledde och beherskades af mysticismens ännu då utdrädda, men ännu erkända värde, är allmänt bekant. Vill man hafva en historiskt sann typ för denna tids svärnare, bör man blott läsa biografin öfver den riktigare Carl Adolf Belham, betraktad som världsbörger, politiker och mystiker. "Hans visdom", säger biografen, "var djupa, och de vises filosofi, nobilité, de frömmes kristendom, han söt genom kraften af en mystisk sympati för religionen, eller åtminstone ötro, och sökte sin riddning i visdomsliga föreställningar. Beträffande guds ord, trodde man på människors; de himmelska samlingarnas enkla mysterier hade förlorat sitt inflytande, och

jordiska funder varit desto mera anseende. 1810 och ännu senare florerade ike endast tron på magien, utan i allmänhet på den politiska och filosofiska mysticismen, i de förnämsta kretsar, ehuru redan då en ny tid uppvakade därmed med renare åsikter, klarare begrepp, sanare föreställningar och heligare tro.

Vauvenard förstod alltför väl den tid, han lefde i, och de personer, på hvilka han ville verka, för att ej efter omständigheterna begagna sig af de medel, som passade.

Fersen var en son af den gamla tiden, och då vi från vår synpunkt kanske bedöma hans ställning till Vauvenard såsom vittnande om alltför mycket lättnad, var den endast en följd af den världsskådning, som tillhörde den period, under hvilken han uppfostrades, och hans själ ännu var motlag af för lifets galande intryck.

Enkegreffinnan Piper mottog sina gäster på ett sätt, värdigt en furstinna. En etikett, så förfärdigt, att den förmått pariser-salonger skulle afundats den, taktlös här vid tillfället, sådana som detta.

Då Vauvenard inträdde, uppstod emellan greffinnan Piper och honom ett litet förtroligt samtal.

Ni är fransman, tilltalade hon honom, ni har säkert känt och sett det franska förhållande, sådant det var under Ludvig XVI:s och Marie Antoinettes tid, hvilket höf och hvilken tid min bror är så lifligt tillgiven. Det festliga arrangementet, hvartill jag i afven haft äran att inbjuda äfven er, herr greve, är egentligen en liten minnesfest af några märkliga dagar, min brors lif. Skulle ni ike, herr greve, vilja hälsa honom med några ord. Ingen skulle kunna göra det bättre än ni, såsom själf varande fransman. För öfrigt var jag så vanligt af min bror till, så att jag då jag bad honom, återvända från landet, jag vill så gärna visa mig tacksam. I morgon är dessutom för honom en viktig dag. Jag kan ej neka för att vissa rykten kommit fram till mig af ert omkomne beskaftighet; men min bror får ike af frakten och regnet behöfva draga sig tillbaka. Vill ni gå godheten att hälsa min bror, yttra några ord? Hvad säger ni honom? Sitt litet jag har förmånen känna er, är min anslutning kunnat till påflugen, men ni är fransman, behöfver jag säga något mer...

Omkring honom hvilade i de franska familjens ögon en Nimbus, som uppehöll hans mest däre, afven då han minst kunde förklara hans handlingssätt.

Det underbara och mystiska spelade ännu under denna tid en ganska viktig roll, således inom hofven och de förnämsta familjerna. Det var en spelmål, om man så vill, tillhörande slutet af ett förgånget tidshvarf, hvarf, hufvudsakligen ännu faans kvar. Utgången från Frankrike, hade farsoten spridit sig kring hela Europa. Man skulle kunna säga att det var en hufvudsak, tillhörande den tidens civilisation. Afven i vårt land trängde den in. Enligt det som oss, som Tegnér yttrar sig i Gustaf III:s dikt, så följde afven rykten, som en kungens förfallande till Björnarn, Ruth, med mera annat vittnar därom. Huru Gustaf IV Adolf och Carl XIII indrog, ledde och beherskades af mysticismens ännu då utdrädda, men ännu erkända värde, är allmänt bekant. Vill man hafva en historiskt sann typ för denna tids svärnare, bör man blott läsa biografin öfver den riktigare Carl Adolf Belham, betraktad som världsbörger, politiker och mystiker. "Hans visdom", säger biografen, "var djupa, och de vises filosofi, nobilité, de frömmes kristendom, han söt genom kraften af en mystisk sympati för religionen, eller åtminstone ötro, och sökte sin riddning i visdomsliga föreställningar. Beträffande guds ord, trodde man på människors; de himmelska samlingarnas enkla mysterier hade förlorat sitt inflytande, och

Omkring honom hvilade i de franska familjens ögon en Nimbus, som uppehöll hans mest däre, afven då han minst kunde förklara hans handlingssätt.

Det underbara och mystiska spelade ännu under denna tid en ganska viktig roll, således inom hofven och de förnämsta familjerna. Det var en spelmål, om man så vill, tillhörande slutet af ett förgånget tidshvarf, hvarf, hufvudsakligen ännu faans kvar. Utgången från Frankrike, hade farsoten spridit sig kring hela Europa. Man skulle kunna säga att det var en hufvudsak, tillhörande den tidens civilisation. Afven i vårt land trängde den in. Enligt det som oss, som Tegnér yttrar sig i Gustaf III:s dikt, så följde afven rykten, som en kungens förfallande till Björnarn, Ruth, med mera annat vittnar därom. Huru Gustaf IV Adolf och Carl XIII indrog, ledde och beherskades af mysticismens ännu då utdrädda, men ännu erkända värde, är allmänt bekant. Vill man hafva en historiskt sann typ för denna tids svärnare, bör man blott läsa biografin öfver den riktigare Carl Adolf Belham, betraktad som världsbörger, politiker och mystiker. "Hans visdom", säger biografen, "var djupa, och de vises filosofi, nobilité, de frömmes kristendom, han söt genom kraften af en mystisk sympati för religionen, eller åtminstone ötro, och sökte sin riddning i visdomsliga föreställningar. Beträffande guds ord, trodde man på människors; de himmelska samlingarnas enkla mysterier hade förlorat sitt inflytande, och

Omkring honom hvilade i de franska familjens ögon en Nimbus, som uppehöll hans mest däre, afven då han minst kunde förklara hans handlingssätt.

Det underbara och mystiska spelade ännu under denna tid en ganska viktig roll, således inom hofven och de förnämsta familjerna. Det var en spelmål, om man så vill, tillhörande slutet af ett förgånget tidshvarf, hvarf, hufvudsakligen ännu faans kvar. Utgången från Frankrike, hade farsoten spridit sig kring hela Europa. Man skulle kunna säga att det var en hufvudsak, tillhörande den tidens civilisation. Afven i vårt land trängde den in. Enligt det som oss, som Tegnér yttrar sig i Gustaf III:s dikt, så följde afven rykten, som en kungens förfallande till Björnarn, Ruth, med mera annat vittnar därom. Huru Gustaf IV Adolf och Carl XIII indrog, ledde och beherskades af mysticismens ännu då utdrädda, men ännu erkända värde, är allmänt bekant. Vill man hafva en historiskt sann typ för denna tids svärnare, bör man blott läsa biografin öfver den riktigare Carl Adolf Belham, betraktad som världsbörger, politiker och mystiker. "Hans visdom", säger biografen, "var djupa, och de vises filosofi, nobilité, de frömmes kristendom, han söt genom kraften af en mystisk sympati för religionen, eller åtminstone ötro, och sökte sin riddning i visdomsliga föreställningar. Beträffande guds ord, trodde man på människors; de himmelska samlingarnas enkla mysterier hade förlorat sitt inflytande, och

Omkring honom hvilade i de franska familjens ögon en Nimbus, som uppehöll hans mest däre, afven då han minst kunde förklara hans handlingssätt.

Det underbara och mystiska spelade ännu under denna tid en ganska viktig roll, således inom hofven och de förnämsta familjerna. Det var en spelmål, om man så vill, tillhörande slutet af ett förgånget tidshvarf, hvarf, hufvudsakligen ännu faans kvar. Utgången från Frankrike, hade farsoten spridit sig kring hela Europa. Man skulle kunna säga att det var en hufvudsak, tillhörande den tidens civilisation. Afven i vårt land trängde den in. Enligt det som oss, som Tegnér yttrar sig i Gustaf III:s dikt, så följde afven rykten, som en kungens förfallande till Björnarn, Ruth, med mera annat vittnar därom. Huru Gustaf IV Adolf och Carl XIII indrog, ledde och beherskades af mysticismens ännu då utdrädda, men ännu erkända värde, är allmänt bekant. Vill man hafva en historiskt sann typ för denna tids svärnare, bör man blott läsa biografin öfver den riktigare Carl Adolf Belham, betraktad som världsbörger, politiker och mystiker. "Hans visdom", säger biografen, "var djupa, och de vises filosofi, nobilité, de frömmes kristendom, han söt genom kraften af en mystisk sympati för religionen, eller åtminstone ötro, och sökte sin riddning i visdomsliga föreställningar. Beträffande guds ord, trodde man på människors; de himmelska samlingarnas enkla mysterier hade förlorat sitt inflytande, och

Omkring honom hvilade i de franska familjens ögon en Nimbus, som uppehöll hans mest däre, afven då han minst kunde förklara hans handlingssätt.

Det underbara och mystiska spelade ännu under denna tid en ganska viktig roll, således inom hofven och de förnämsta familjerna. Det var en spelmål, om man så vill, tillhörande slutet af ett förgånget tidshvarf, hvarf, hufvudsakligen ännu faans kvar. Utgången från Frankrike, hade farsoten spridit sig kring hela Europa. Man skulle kunna säga att det var en hufvudsak, tillhörande den tidens civilisation. Afven i vårt land trängde den in. Enligt det som oss, som Tegnér yttrar sig i Gustaf III:s dikt, så följde afven rykten, som en kungens förfallande till Björnarn, Ruth, med mera annat vittnar därom. Huru Gustaf IV Adolf och Carl XIII indrog, ledde och beherskades af mysticismens ännu då utdrädda, men ännu erkända värde, är allmänt bekant. Vill man hafva en historiskt sann typ för denna tids svärnare, bör man blott läsa biografin öfver den riktigare Carl Adolf Belham, betraktad som världsbörger, politiker och mystiker. "Hans visdom", säger biografen, "var djupa, och de vises filosofi, nobilité, de frömmes kristendom, han söt genom kraften af en mystisk sympati för religionen, eller åtminstone ötro, och sökte sin riddning i visdomsliga föreställningar. Beträffande guds ord, trodde man på människors; de himmelska samlingarnas enkla mysterier hade förlorat sitt inflytande, och

Omkring honom hvilade i de franska familjens ögon en Nimbus, som uppehöll hans mest däre, afven då han minst kunde förklara hans handlingssätt.

Det underbara och mystiska spelade ännu under denna tid en ganska viktig roll, således inom hofven och de förnämsta familjerna. Det var en spelmål, om man så vill, tillhörande slutet af ett förgånget tidshvarf, hvarf, hufvudsakligen ännu faans kvar. Utgången från Frankrike, hade farsoten spridit sig kring hela Europa. Man skulle kunna säga att det var en hufvudsak, tillhörande den tidens civilisation. Afven i vårt land trängde den in. Enligt det som oss, som Tegnér yttrar sig i Gustaf III:s dikt, så följde afven rykten, som en kungens förfallande till Björnarn, Ruth, med mera annat vittnar därom. Huru Gustaf IV Adolf och Carl XIII indrog, ledde och beherskades af mysticismens ännu då utdrädda, men ännu erkända värde, är allmänt bekant. Vill man hafva en historiskt sann typ för denna tids svärnare, bör man blott läsa biografin öfver den riktigare Carl Adolf Belham, betraktad som världsbörger, politiker och mystiker. "Hans visdom", säger biografen, "var djupa, och de vises filosofi, nobilité, de frömmes kristendom, han söt genom kraften af en mystisk sympati för religionen, eller åtminstone ötro, och sökte sin riddning i visdomsliga föreställningar. Beträffande guds ord, trodde man på människors; de himmelska samlingarnas enkla mysterier hade förlorat sitt inflytande, och

Omkring honom hvilade i de franska familjens ögon en Nimbus, som uppehöll hans mest däre, afven då han minst kunde förklara hans handlingssätt.

Det underbara och mystiska spelade ännu under denna tid en ganska viktig roll, således inom hofven och de förnämsta familjerna. Det var en spelmål, om man så vill, tillhörande slutet af ett förgånget tidshvarf, hvarf, hufvudsakligen ännu faans kvar. Utgången från Frankrike, hade farsoten spridit sig kring hela Europa. Man skulle kunna säga att det var en hufvudsak, tillhörande den tidens civilisation. Afven i vårt land trängde den in. Enligt det som oss, som Tegnér yttrar sig i Gustaf III:s dikt, så följde afven rykten, som en kungens förfallande till Björnarn, Ruth, med mera annat vittnar därom. Huru Gustaf IV Adolf och Carl XIII indrog, ledde och beherskades af mysticismens ännu då utdrädda, men ännu erkända värde, är allmänt bekant. Vill man hafva en historiskt sann typ för denna tids svärnare, bör man blott läsa biografin öfver den riktigare Carl Adolf Belham, betraktad som världsbörger, politiker och mystiker. "Hans visdom", säger biografen, "var djupa, och de vises filosofi, nobilité, de frömmes kristendom, han söt genom kraften af en mystisk sympati för religionen, eller åtminstone ötro, och sökte sin riddning i visdomsliga föreställningar. Beträffande guds ord, trodde man på människors; de himmelska samlingarnas enkla mysterier hade förlorat sitt inflytande, och

Omkring honom hvilade i de franska familjens ögon en Nimbus, som uppehöll hans mest däre, afven då han minst kunde förklara hans handlingssätt.

Det underbara och mystiska spelade ännu under denna tid en ganska viktig roll, således inom hofven och de förnämsta familjerna. Det var en spelmål, om man så vill, tillhörande slutet af ett förgånget tidshvarf, hvarf, hufvudsakligen ännu faans kvar. Utgången från Frankrike, hade farsoten spridit sig kring hela Europa. Man skulle kunna säga att det var en hufvudsak, tillhörande den tidens civilisation. Afven i vårt land trängde den in. Enligt det som oss, som Tegnér yttrar sig i Gustaf III:s dikt, så följde afven rykten, som en kungens förfallande till Björnarn, Ruth, med mera annat vittnar därom. Huru Gustaf IV Adolf och Carl XIII indrog, ledde och beherskades af mysticismens ännu då utdrädda, men ännu erkända värde, är allmänt bekant. Vill man hafva en historiskt sann typ för denna tids svärnare, bör man blott läsa biografin öfver den riktigare Carl Adolf Belham, betraktad som världsbörger, politiker och mystiker. "Hans visdom", säger biografen, "var djupa, och de vises filosofi, nobilité, de frömmes kristendom, han söt genom kraften af en mystisk sympati för religionen, eller åtminstone ötro, och sökte sin riddning i visdomsliga föreställningar. Beträffande guds ord, trodde man på människors; de himmelska samlingarnas enkla mysterier hade förlorat sitt inflytande, och

af honom själf nyligen besvarna — är odaglig, ja en ganska futtig regeringsform. Se här ett egenhändigt utkast till en ny sådan, ett förslag, som jag själf uppgjett.

Det var också han, som sedan konungen förkastat sin egen handling såväl som sina egna ord, gaf honom det kategoriska svaret:

— Ta mig fan här ike är majestät vid detta samma bord sagt mig, hvad jag yttrar, och mer ännu om regeringsformen.

Bland Fersens gäster såg man för öfrigt V. Vegesack, en järnville, med ett ögonblickligt handlande svar i sin hand; Armfelt, denne liflige ärendebärare; E. Ruth, statsman, med en regeringsform i fickan; Östenjarna, embetsman till det yttre, skald till det inre, Maclean, Ruth o. s. v.

Bland de närvarande sakna vi åter en väl bekant och vän, baron Anskarsparre. Förhållandet var att bjodningen till friherrinnan var alldeles samtydigt med den hos greven Fersen, eller sammanfattad, att Anskarsparre ville ike förmå att visa henne all uppmärksamhet. Anskarsparres lyne och hälsa var öfver alla de mötgångar, som på senare dagarna drabbat honom, dessutom ganska sjuk.

Alla de tillstädeskomna voro alltför djupt invidiga i rikets ställning i allmänhet och särskild i partierna, och förhållandena för dagen, att ike hafva fullkomligt klart för sig, att den mark, hvarpå man just då befann sig, röde sig liksom hotande med ett inbrott under deras fötter. Samtidigt den emellan vände sig i sin dröm. Liksom för att ike en inför sig själva allt för starkt betona sina tankar och yttranden, förlor de likväl mera hänsyn till en högt.

Vauvenard, känd af några, öknad af de flesta, och som gick. Hvarhelt så han likväl bland dem uppträdde, egde han emellertid förmåga att tilltala sig deras uppmärksamhet. Man såg i honom en fransk emigrant, som hade fallit franska konungafamiljens franska stödtydare, en högtidlig, en aristokrat, tillhörande ett för det förflutna, hvarvande, samtiden fiendligt höjde sin stämning.

Då Fersen slutligen inträdde, vände sig alla uppmärksamhet till honom.

Ett djupt allvar hvilade öfver hela hans väsen.

Så afskild från alla intriger, som han själf mer än någon annan lefde, kunde han gärna likväl ej helt och hållet ha undgått att erfarat åtminstone ett och annat af de döfva rykten, som gingo. Bekant, att ike tilltala sig, var en af sin fläckiga öfvertröfslikhet lammade han med emellertid ike den uppmärksamhet, som de visserligen förtjänade. Men om man alltså till och med måste hörsaka den känsla af inre frikänslighet och själfmedvetande, som dikterade den på hans underlätnhet, måste man dock på samma gång beklaga det. Emellertid kände han sig likväl alltså stann till det djupaste allvar, och hans allvar uppträdde sig afven nu i detta anfördrag. För öfrigt hade han, som förklarade, erfart något, som enastående i och för sig var tillräckligt att jag här hvarje liflige och mildare uttryck.

Fersen hade nämligen på morgonen samma dag begifvit sig till Haga där Carl XIII då uppehöll sig, i ändamål att få förtädda hos konungen. Klädd i full uniform och dragen af ett sex hufvudsakligt starkt sam, ville han gifva åt sitt besök all den officiellitet, som stod till hans förfogande. Han smekade sig och afven att, då han ännu därefter skulle sitta riksmarskalk, fungera vid den afven riksförbarns intåg i hufvudstaden, ett samtal därom med konungen var i sin ordning och påkalladt. Anlåt till Haga och anmält till riksdagen, till konungen emellertid, öfvertalade Fersen tillkännagaf, att han just hade något att tala med honom om morgondagens högtidlighet, svara honom, "att han ej kunde emottaga honom". Konungens mening var väl afven att svara honom, fastän tanken var att svara så, strängt taget, val var något större än den beräkade skymfen.

Ett djupt allvar, sade vi, hvilade öfver Fersens utseende, då han inträdde i salongen.

Emellertid hann man inte närmare betrakta honom, förrän Vauvenard steg fram.

— Af fru greffinnan Piper har jag blifvit anmodad, yttrade han, att på denna dag, så betydelsefull för oss, skulle jag vara förhållande.

Emellertid hann man inte närmare betrakta honom, förrän Vauvenard steg fram.

— Af fru greffinnan Piper har jag blifvit anmodad, yttrade han, att på denna dag, så betydelsefull för oss, skulle jag vara förhållande.

Emellertid hann man inte närmare betrakta honom, förrän Vauvenard steg fram.

— Af fru greffinnan Piper har jag blifvit anmodad, yttrade han, att på denna dag, så betydelsefull för oss, skulle jag vara förhållande.

Emellertid hann man inte närmare betrakta honom, förrän Vauvenard steg fram.

— Af fru greffinnan Piper har jag blifvit anmodad, yttrade han, att på denna dag, så betydelsefull för oss, skulle jag vara förhållande.

Emellertid hann man inte närmare betrakta honom, förrän Vauvenard steg fram.

— Af fru greffinnan Piper har jag blifvit anmodad, yttrade han, att på denna dag, så betydelsefull för oss, skulle jag vara förhållande.

Emellertid hann man inte närmare betrakta honom, förrän Vauvenard steg fram.

— Af fru greffinnan Piper har jag blifvit anmodad, yttrade han, att på denna dag, så betydelsefull för oss, skulle jag vara förhållande.

ra paralleller i händelsernas kretslöpp, hvilande sig kring samma grundtanke!

Förundrade blickade alla de närvarande på Vauvenard.

Om hvilka förberedande åtgärder talade han!

Vauvenard förtro:

— I Frankrike kom den gamla dynastien till det beslut, att densamma, för att rädda sig undan de revolutionära folkrorelserna, borde öfvergifva land och rike, i Sverige åter kom man, enligt hvad man allmänt antog, till det alltså säkrare beslutet att genom förgift af stadgarna den man, hvilken, därigenom att han var kallad af nationen själf, blef för de dynastiska förhållanden en desto ovälsignadare mellanhand.

Det är en gammal högt aktad Macchavellisk sats, förtro Vauvenard, att målet helgar medlet. Då Macchavelli uttalade den, ådagalade han sin djupa inblick i världshistorien. Icke sant? Det är på denna grundsat, som royanen och legatien i alla tider blottat hufvudsakligt och skönast. I hura stora förhållanden står världen ike också till den sats! Men det är ej nog att beundra den, man måste afven beundra de män, som med det politiska, snittets skarplikt förtro att göra sig den till god.

Ett stort antal af världsbekräftade män skulle i detta afseende kunna nämnas, som Mazarin, Richelieu o. s. v., men begränsa oss, liksom oss utelämnade egna åt hans exellens greve Fersen var hela beundran.

Tystanden i den stora salongen var folklig. Öfvald var allas uppmärksamhet riktad på Vauvenard, greffinnan Pipers ansikte skiftade i hvitt och rött. Fersen själf stod stum. Ingen tycktes förstå, hvad det tal skulle innebära. Det låt ju nästan, som om en hotande åska mullrade i dess bakgrund. Hvad betydde det?

Vauvenard lät ingenting stå sig. Den 20 Juni kom, fortsatte han, det verk, som man under långa tider med väl beräknad ömtanke beslutat, skulle då krossas. I Frankrike följde rykten, om att man på en vill, flykten sista timmen den 20, och här skall i morgon — afven den 20 — den förgiftade bisattas och jordens Finis coronat opus.

Åhörarna röpte sig ike från stället. Var detta ett tal på detta ställe? Greffinnan Piper vände sig bort. Fersen ansikte blef allt hårdare och hårdare.

Ni ville rädda den franska kungliga familjen, ers excellens, förtro Vauvenard, och samtid och eftervärld skulle då krossas. I Frankrike följde rykten, om att man på en vill, flykten sista timmen den 20, och här skall i morgon — afven den 20 — den förgiftade bisattas och jordens Finis coronat opus.

Åhörarna röpte sig ike från stället. Var detta ett tal på detta ställe? Greffinnan Piper vände sig bort. Fersen ansikte blef allt hårdare och hårdare.

Ni ville rädda den franska kungliga familjen, ers excellens, förtro Vauvenard, och samtid och eftervärld skulle då krossas. I Frankrike följde rykten, om att man på en vill, flykten sista timmen den 20, och här skall i morgon — afven den 20 — den förgiftade bisattas och jordens Finis coronat opus.

Åhörarna röpte sig ike från stället. Var detta ett tal på detta ställe? Greffinnan Piper vände sig bort. Fersen ansikte blef allt hårdare och hårdare.

Ni ville rädda den franska kungliga familjen, ers excellens, förtro Vauvenard, och samtid och eftervärld skulle då krossas. I Frankrike följde rykten, om att man på en vill, flykten sista timmen den 20, och här skall i morgon — afven den 20 — den förgiftade bisattas och jordens Finis coronat opus.

Åhörarna röpte sig ike från stället. Var detta ett tal på detta ställe? Greffinnan Piper vände sig bort. Fersen ansikte blef allt hårdare och hårdare.

Ni ville rädda den franska kungliga familjen, ers excellens, förtro Vauvenard, och samtid och eftervärld skulle då krossas. I Frankrike följde rykten, om att man på en vill, flykten sista timmen den 20, och här skall i morgon — afven den 20 — den förgiftade bisattas och jordens Finis coronat opus.

Åhörarna röpte sig ike från stället. Var detta ett tal på detta ställe? Greffinnan Piper vände sig bort. Fersen ansikte blef allt hårdare och hårdare.

Ni ville rädda den franska kungliga familjen, ers excellens, förtro Vauvenard, och samtid och eftervärld skulle då krossas. I Frankrike följde rykten, om att man på en vill, flykten sista timmen den 20, och här skall i morgon — afven den 20 — den förgiftade bisattas och